



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Midas real s. r. o., Nobelova 3, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Michal Krutek, s.r.o., Hlavná 11, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Krutek, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 5/2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Midas real s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Midas real s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 5/2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 97/2017-45 zo 16. novembra (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bolo nariadené neodkladné opatrenie. Týmto neodkladným opatrením bolo sťažovateľke uložené zdržať sa výkonu vlastníckeho práva – strpieť užívanie nehnuteľností presne špecifikovaných v tomto uznesení okresného súdu do právoplatného skončenia predmetného konania okresného súdu (ide o konanie o určenie neplatnosti dražby, pozn.). Na základe podaného odvolania sťažovateľky proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 5/2018 zo 16. januára 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) potvrdené predmetné uznesenie okresného súdu. Sťažovateľka uviedla, že *«uplatňovanie námietok týkajúcich sa práva k obydliu a následné uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia v spojení s uznesením krajského súdu je v rozpore s dobrými mravmi a tiež výsledkom zneužitia práva, nakoľko Žalobca v rade 1 používa ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov ako pomyselný „štít proti veriteľom“ a súčasne bráni uspokojeniu pohľadávok svojich veriteľov, nakoľko súčasná situácia je pre Žalobcu v rade 1 vyhovujúca. Žalobca v rade 1 nemusí platiť poplatky za energie ani nájomné a rozhodnutím o vydaní neodkladného opatrenia bolo fakticky znemožnené podať na súd návrh na vypratanie predmetnej nehnuteľnosti a zároveň podaním žaloby o neplatnosti dobrovoľnej dražby Žalobcami bráni k uspokojeniu pohľadávok svojich veriteľov. V predmetnej veci sú všetky návrhy podávané Žalobcom v rade 1 účelové, iba s cieľom zabrániť speňaženiu majetku a znemožniť uspokojenie pohľadávok veriteľov Žalobcu v rade 1. V predmetnej veci je speňažovaniu majetku účelovo bránené odvolávaním sa na ochranu nedotknuteľnosti obydliu Žalobcom.»*

3. Sťažovateľka tiež uviedla, že *„... ak Žalobca v rade 1 podal sám voči svojej osobe návrh na vyhlásenie konkurzu, musel už dopredu predvídať situáciu a počítať so skutočnosťou, že svoje obydlie bude musieť opustiť, nakoľko jeho obydlie bude predmetom*

speňaženia, a to bez ohľadu na to či bola dobrovoľná dražba platná, alebo neplatná. Aj prípade vyhlásenia opakovanej dobrovoľnej dražby za neplatnú bude nehnuteľnosť opätovne správcom konkurznej podstaty speňažená. Zo správania Žalobcu v rade 1 usudzujeme, že možnosť opustenia svojho obydlia si ani len nepripúšťa a absolútne nezodpovedne nevyriešil otázku svojho nasledujúceho bývania. Ochrana obydlia žalobcov v rozpore s výkonom vlastníckeho práva sťažovateľky je v rozpore s dobrými mravmi, zakladá obštrukcie v konkurznom konaní voči majetku Žalobcov a skutočným zámerom Žalobcov je iba status quo bez poskytnutia akejkoľvek súčinnosti voči veriteľom, správcovi a vydražiteľovi. Ak by bol skutočný zámer Žalobcov ochrániť svoje obydlie, Žalobca v rade 1 by po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzného konania vyhladal adekvátnu náhradu svojho príbytku alebo Žalobca v rade 2 by v prvom rade uplatnil svoje predkupné právo voči rodinnému domu.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej v bode 1 uvedených základných práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní, zrušil uznesenie krajského súdu, zrušil uznesenie okresného súdu a prikázal okresnému súdu opätovne konať a rozhodnúť.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. Ústavný súd preskúmal pri predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že neodkladné opatrenie podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v jeho

priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodovať v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Navyše, Civilný sporový poriadok umožňuje v prípade zmeny pomerov jednak zrušiť z tohto dôvodu už nariadené neodkladné opatrenie alebo, naopak, napriek skoršiemu zamietnutiu návrhu na jeho vydanie dovoľuje ho v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie vydať, pretože takéto skoršie právoplatné rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci (§ 329 ods. 3 CSP). Nie je teda vylúčené, aby v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie sťažovateľka znova o zrušenie neodkladného opatrenia požiadala.

14. Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa uplatňuje na princípe subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd poskytuje uvedenú ochranu iba vtedy, ak ju neposkytujú všeobecné sudy.

15. Ústavný súd už vo viacerých svojich doterajších rozhodnutiach v podobných súvislostiach vo vzťahu k predbežnému opatreniu vyslovil názor, že rozhodnutím o nariadení predbežného opatrenia, prípadne rozhodnutím o zrušení nariadeného predbežného opatrenia vydaným v rámci občianskoprávneho konania môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, avšak takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by mu nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi (princíp subsidiarity) (III. ÚS 281/07).

16. Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na neodkladné opatrenie možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (obdobne I. ÚS 46/00).

17. V prípade vyhovenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je garantované právo dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Nariadenie neodkladného opatrenia v žiadnom prípade nevylučuje, aby všeobecný súd poskytol v konečnom dôsledku ochranu právam, porušenie ktorých sťažovateľka namieta.

18. Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke neodkladných (predbežných) opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* č. 39754/98 z 10. 1. 2000, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

19. Reflektujúc na uvedené východiská, ústavný súd konštatuje, že realizácia inštitútu neodkladného opatrenia ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje účastníkovi, proti ktorému smeruje výrok rozhodnutia o neodkladnom opatrení, primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže teda túto ochranu považuje ústavný súd jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej preto nemôže súčasne dovoliavať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (*mutatis mutandis* II. ÚS 37/00, I. ÚS 46/00, I. ÚS 148/03, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07, III. ÚS 95/2016).

20. Na druhej strane však treba pripustiť, že ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach, zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami veci. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný

rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

21. Sťažovateľka síce v petite napáda postup krajského súdu, ale z obsahu sťažnosti vyplýva, že napáda uznesenie krajského súdu, ktorý potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia. Ústavný súd je toho názoru, že uznesenie krajského súdu takéto známky zjavnej svojvôle nenesie a pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ani nezistil porušenie žiadneho z aspektov spravodlivého konania, ktorý by mohol byť spôsobený v súvislosti s rozhodovaním krajského súdu o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia.

22. V danom prípade teda ústavný súd na základe uvedených zistení v prvom rade konštatuje, že *prima facie* nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci, pretože ochranu právam sťažovateľky poskytuje Civilný sporový poriadok a všeobecný súd v dotknutom konaní vo veci samej, a to prostredníctvom účinných a dostupných právnych prostriedkov nápravy. Ústavný súd vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu upravenej v čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť sťažovateľky mohol odmietnuť už pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). K podobným záverom už ústavný súd viackrát dospel v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. m. m. III. ÚS 409/2015, II. ÚS 81/07, I. ÚS 46/00).

23. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva (body 16, 17, 19 a 22, ktoré ústavný súd necituje, pretože sú sťažovateľke známe), že tento sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu. Po preskúmaní odôvodnenia uznesenia krajského súdu ústavný súd zastáva názor, že krajským súdom prijaté závery vychádzajú z logickej úvahy opierajúcej sa o primerané odôvodnenie. Ústavný súd preto konštatuje, že úvahy uvedené v odôvodnení uznesenia krajského súdu nemožno považovať ani za svojvoľné a ani také, ktoré by boli v rozpore so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia. Z týchto dôvodov preto považoval ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

25. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti s uznesením krajského súdu tiež poznamenáva, že obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Tvrdenie sťažovateľky o účelovosti podanej žaloby o vyhlásenie dražby za neplatnú s cieľom zabrániť speňaženiu majetku a znemožniť uspokojenie pohľadávok veriteľov nemá ústavnoprávnu relevanciu, pretože fyzická alebo právnická osoba má právo na využitie všetkých dostupných právnych prostriedkov, ktoré jej zákon poskytuje na účinné presadzovanie svojich práv a oprávnených záujmov.

26. Sťažovateľka na strane 4 svojej sťažnosti odôvodňuje porušenie svojho vlastníckeho práva podľa čl. 20 (ods. 1) ústavy tak, že v danej veci ústavný súd „*musí vyhodnotiť konflikt Ústavou SR garantovaného vlastníckeho práva a práva k nedotknuteľnosti obydlia*“. Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie uvedených základných práv, ústavný súd po odmietnutí sťažnosti k podstatným a nosným

dôvodom k čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa jej námietkami bližšie nezaoberal, lebo posúdenie podmienok prípadného konfliktu uvedených práv (porušenie práva na nedotknuteľnosť obydlia sťažovateľka ani v petite nenamieta, pozn.) je v prvom rade vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy) a jej argumenty by mal riešiť predovšetkým všeobecný súd (subsidiarita) v konaní vo veci samej. Svedčí o tom aj konštatovanie krajského súdu v rozhodnutí o neodkladnom opatrení (bod 21): *„Odvolací súd dáva do pozornosti, že neodkladné opatrenie je zabezpečovacím civilno-procesným prostriedkom. V prejednávanej veci nie je konečným rozhodnutím a jeho účelom je dočasná úprava pomerov strán konania. Nariadením neodkladného opatrenia sa nenadobúdajú práva, o ktorých bude rozhodnuté až rozhodnutím vo veci samej. Z uvedeného charakteru daného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia, a pri zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 218/2000).“*

27. Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, podala sťažnosť ústavnému súdu v elektronickej podobe na elektronickom formulári *„Podanie návrhu na konanie pred ÚS SR“*. Zároveň bola ústavnému súdu v elektronickej podobe doručená sťažnosť s rovnakým obsahom ako *„Podanie návrhu na konanie pred ÚS SR“*, ktorá ale nemala povahu formuláru. Tieto podania však neboli autorizované, t. j. podpísané zaručeným elektronickým podpisom alebo zaručenou elektronicou pečaťou. Ústavný súd tiež konštatuje, že ani splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátom v konaní pred ústavným súdom doručené v elektronickej podobe neobsahuje elektronický podpis. O skutočnosti, že tieto písomnosti neobsahujú elektronický podpis, bol právny zástupca sťažovateľky informovaný *„Oznámením o výsledku overenia elektronických podpisov podania ePodateľňou ÚS SR“* odoslaným 27. februára 2018. V lehote desiatich dní však sťažovateľka ústavnému súdu nedoručila sťažnosť spolu so splnomocnením v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu v zmysle § 125 ods. 2 CSP v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

28. Formulácia petitu sťažnosti tiež nezodpovedá § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka totiž porušenie práv nenapáda vo vzťahu k okresnému súdu, ale napriek tomu žiada zrušiť jeho rozhodnutie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň žiada zrušiť rozhodnutie krajského súdu a okresného súdu, tieto však nie sú dostatočne konkretizované (nie je uvedené, z ktorého dňa sú predmetné rozhodnutia). Ústavný súd pripomína, že je viazaný návrhom na začatie konania a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti.

29. Sťažovateľka spolu so sťažnosťou doručila aj splnomocnenie z 23. februára 2018, ktorým splnomocnila advokáta na zastupovanie „*v právnej veci podania sťažnosti Ústavnému súdu Slovenskej republiky a zastupovania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky*“. Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde konštatuje, že predmetné splnomocnenie bolo udelené vo všeobecnosti na zastupovanie pred ústavným súdom, ale bez označenia konkrétneho právoplatného rozhodnutia, opatrenia či iného zásahu, ktoré majú byť v konaní pred ústavným súdom sťažnosťou napadnuté. V prípade, že sťažovateľka mieni udeliť splnomocnenie advokátovi na zastupovanie pred ústavným súdom v konaní o jeho sťažnosti smerujúcej proti súdному rozhodnutiu, je potrebné, aby splnomocnenie obsahovalo nezameniteľné a dostatočne určité označenie predmetu konania o sťažnosti, ktorým je právoplatné rozhodnutie súdu minimálne s identifikačnými údajmi: o aký druh rozhodnutia ide (napr. rozsudok, uznesenie), označenie súdu, ktorý rozhodnutie vydal, označenie veci, na ktorú sa rozhodnutie vzťahuje (uvedením jej spisovej značky alebo čísla konania), a dátum (čas) vydania rozhodnutia (deň, mesiac a rok).

30. Z dôvodov uvedených v bodoch 27, 28 a 29 tak prichádza do úvahy odmietnutie sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2018